

291

EL BUTLLETÍ

UNIÓN EXCURSIONISTA DE VIC juliol/agost/setembre_2015

_ÍNDEX

ÍNDEX 2

EDITORIAL 3

Emoció

REPORTATGE 5

Matança carlins

ENTREVISTA 11

Miquel Pérez

100 ANYS 14

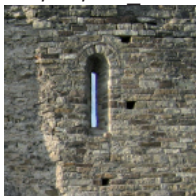
1915

COL·LECTIVES 16

Tossa d'Alp/Pic de l'Orrí

AQUÍ, ARA, AHIR 22

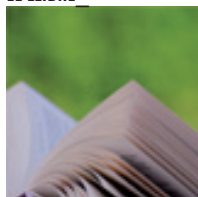
Castell enigmàtic

LA FOTO 23

Andorra, on és?

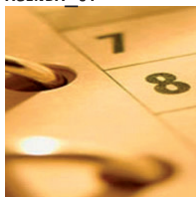
EL LLIBRE

NOTÍCES 25

AGENDA 31

Casa Galadies
Carrer de la Riera, 22
08500 VIC
Tel. 93 885 51 20
unioexcursionistavic.org

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Anna Comet
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Xevi Roviró
- Núria Salomó
- Lluís Santanach

Col·laboren en aquest número:

Marta Gallach i Xavier Tarradas: Col·lectives
Jordi Anglada: El llibre

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP
Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

Primeres clarors del sol a la Creu de Matagalls
Foto: **Joan Conill**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ
és responsabilitat dels seus autors

EMOCIÓ

“L'estat d'ànim que oscil·la entre el plaer i el desplaer i la reacció relativa a l'objecte que el provoca, que pot oscil·lar entre l'atracció i la fugida”.

Tots els que tenim fills, hem d'admetre que ens agradaria que els nostres siguin els millors, ja sigui en els estudis, en els esports, en l'educació... No hi ha cap dubte que en això, tots, poc o molt hi coincidim.

Cada dia més, nens i nenes practiquen esports d'equip o individuals i també és ben normal que des de ben petits els en-caminem envers l'esport que practiquem nosaltres mateixos o que senzillament ens agrada.

Fins fa pocs anys el cercle d'esports infantils era molt reduït, futbol, i poca cosa més, avui en dia per sort, el ventall és molt més ampli i la competició és present en gairebé tots els esports i a totes les edats. Vet aquí on volia arribar.

Totes les edats? Doncs si, nens i nenes de 5 o 6 anys ja estan competint en molts esports. Ho estem fent bé? Realment cal? No correm massa?

De tant en tant és bo reflexionar i rebobinar experiències viscudes. M'he emocionat veient a nens i nenes entrenant i competint, però tal com diu la definició de la paraula emoció, això pot oscil·lar entre l'atracció i la fugida.

Hi ha esports que ens porten molts anys d'avantatge en el món de la competició envers els esports de muntanya, tot i així, no hi veig una evolució coherent quan encara avui veus quitxalla “escalfant” la banqueta en els partits, perquè no poden assistir a tots els entrenaments. Moltes vegades perquè la pròpia conciliació familiar no els hi permet.

Cal ja de tan petits aquesta rigidesa? I ja no parlem dels insults d'alguns pares en molts partits i fins i tot d'agressions als mateixos entrenadors o àrbitres. Quin exemple els hi estem donant?

Hem d'admetre que són petits per entendre aquestes situacions, evidentment també hi ha emocions d'atracció, quan veiem els nostres fills en el lloc més alt del podi, però no ens oblidem que de guanyador només n'hi ha un, i ...els altres ho entenen? Per sort la seva ment és molt àgil i la frustració els hi dura poc, però cal inculcar-els-hi aquesta disciplina ja de tan petits?

Jo m'he emocionat aquests darrers anys veient nens i nenes corrent la seva primera Cursa de Muntanya a Núria, m'he emocionat veient a en Jordi com els hi fa fer els pertinents exercicis d'escalfament abans de la sortida, m'he emocionat quan els hi fa donar la mà a tots abans de sortir desitjant-se sort, m'he emocionat quan just després de la sortida algun cau a terra i ell corre a aixecar-lo, de la mà el

porta fins atrapar a l'últim i l'encoratja a seguir, m'he emocionat penjant-los-hi la medalla del primer fins a l'últim al podi.

Però malauradament també m'he emocionat veient com en aquesta darrera edició de l'Olleta, quan per culpa d'un error en les classificacions d'algunes categories dels més petits, detectat just després de fer els podis i solucionat amb la bona fe dels mateixos nens explicant en la posició que han entrat, em va saber molt de greu veure a en Jordi desbordat pels nervis d'alguns pares, cal aquesta pressió? Cal aquest límit de competitivitat en aquestes edats? Per sort i per molts, en Jordi és un entrenador exemplar envers la quitxalla i és ell qui els hi inculca uns valors esportius que van sempre per sobre dels resultats.

Segurament alguna cosa devem estar fent malament, potser en aquest esport que ens estimem tant, encara hi som a temps d'arreglar ho. Estic segur que entre tots hi trobarem una solució.

Pep Bisquert
President de la Unió Excursionista de Vic

RESTES MORTALS
DE LES PERSONES
QUE VAREN MORIR
EN LA BATALLA DE
COLLFORMIC EL DIA
10 DE GENER DE 1874

LA MATANÇA DELS CARLINS A COLLFORMIC

1845 entrevista

Panteó al cementiri de Vic

En un petit llibret anònim (sembla ser, però, que va ser escrit per mossèn Josep Godiol i Conill) d'una cinquantena de pàgines titulat Collformich i publicat a Vic el 1913 es conta la següent història, realment macabra i esperpèntica, amb tot de detalls.

El dissabte dia 10 de gener de 1874 els carlins capitanejats per Tristany s'apoderaren de Vic. Els defensors de la ciutat varen fugir-ne quan els carlins hi entraren. Arribaren a ser uns 350 fugitius sense armes ni municions. En Basses en fou el capità mentre que en Martí Mir li feu de tinent.

Marxaven a peu. Cansats (feia dos dies que no dormien) i sense menjar arribaren al pla de la Madriguera a Taradell. Decidiren continuar cap al Montseny per Valldevall, Vallmitjana i Valldemunt passant per Sobrevia i el Virgili, i envestint la muntanya pel corral d'en Tarrés i els rasos d'en Quadrada. La idea era travessar cap a Sant Celoni on, es creia, que no hi havia carlins.

La colla pujava muntanya amunt i fou vista pel guardabosc Anton Codina (Cap-pelat) fill de la Codina de la Móra que ho digué a en Ramon Vila de Viladrau que era tinent coronel dels carlins i en comandava una tropa de 300, era el batalló dit de Girona. Aquest batalló i d'altres estaven sota les ordres de l'Auguet. En Vila els va perseguir des del Grau dels Hostalets de Balenyà cap els Esqueis. Atrapà a uns quants ressegats a la font Pomereta on havien quedat exhausts. Allí mateix els remataren xafant-els-hi els caps amb una pedra ben grossa. Eren tres vigatans: Francisco

La creu de Collformic, es va erigir al 1912 en el mateix lloc de l'afusellament.

Costa (fuster) i els germans Tarrés (sabaters).

Els altres, capitanejats per en Basses continuaren amunt. Arribats a la casa de Santandreu de la Castanya begueren aigua i vi (buidaren tres bots de cop) i menjaren tot el pa que hi trobaren i se repartiren totes les pomes que hi

havia. En Basses donà pressa a tota la colla, volia anar cap al pla de la Barraca i travessar a l'altre costat, però molts no podien ni moure's, eren vilatans de Vic poc acostumats a caminar per muntanya, i menys durant tantes hores.

A les dues de la tarda un dels vigatans, en Vinyeta, cridà que estaven perduts i tot seguit es produí una descàrrega de tirs des de les roques del Marquès. Alguns ja jagueren morts, d'altres mal ferits i els menys valerosos fugiren a la desbandada doncs poca resistència podien oferir. En Basses amb una trentena de voluntaris que el volgueren seguir s'escaparen cap a la Móra on hi arribaren, ell, en Basses muntat a cavall, son fill agafat a la cua i la resta a peu. Una pluja de bales els sorprengué. Tot plegat fou una desbandada enorme tothom buscava refugi a amagatalls allà on millor li semblava. Però els carlins d'en Vila anaven assedegats de sang i la persecució no tingué cap treva. Els pobres perseguits es rendiren pensant trobar compassió entre els carlins. Els rendits que podien caminar foren portats cap a Santandreu de la Castanya i els que no podien seguir eren afusellats a l'acte. Resseguien amb un gos tots els sots i torrents on podien amagar-se, no volien que se n'escapés cap.

A Santandreu n'hi portaren disset, sols disset. D'entre ells hi havia els propietaris d'un bar de la plaça Major de Vic, en Manel i en Josep Herms. Tenien amistat amb en Vila de Viladrau a qui li havien deixat diners alguna vegada. En Vila, però, no tingué clemència amb els seus amics i els feu afusellar com en els altres.

Foren lligats de dos en dos amb faixes. El prevere, mossèn Frederic, els preparava per comparèixer davant Déu i feia demanar perdó pels seus pecats als que anaven a morir. Un no volgué rebre la benedicció del mossèn i cridà: -Si hi ha Déu al cel, aquest crim no pot quedar sense càstig!-

Eren les cinc de la tarda i ja començava a ser llustre. La punteria dels fusellers era ja precària per la llum i hagueren de rematar els supervivents, que en foren uns quants. Un d'ells, com a mínim, va sobreviure, el donaren per mort. Un cop ja fosc aquest aconseguí anar marxant i arribà al Pujol del Brull on trobà refugi i es curà de les ferides. Es deia Ramon Carbonell (Quelillo) que va sobreviure molt temps després.

Alguns ja jagueren morts, d'altres malferits i els menys valerosos fugiren a la desbandada.

Els minyons d'en Vila saquejaren els morts robant tot el que portaven a sobre, fins i tot la roba deixant despullats els cadàvers. La roba la mostraren al mercat de Vic com a botí davant dels familiars. Alguns fugitius portaven força quantitat de diners a sobre, que els carlins també es quedaren.

Els cadàvers dels afusellats a Collformic, amb els que moriren prop l'alzina de Santandreu, foren sepultats en un pou de neu que hi havia al coll, al mateix lloc on ara hi ha l'aparcament Al cementiri de la Castanya n'hi enterraren vint-i-tres

Els minyons d'en Vila, saquejaren els morts robant tot el que portaven a sobre.

que havien estat immolats al bosc de les Tortes, els veïns de la parròquia els hi donaren sepultura en lloc sagrat. Els tres morts de la font Pomereta foren portats amb els muls de la Morera i la Castanyera al cementiri del Brull.

En el comunicat (el “parte”) que en Vila escrigué al seu superior digué: “... después de haber hoy registrado el campo, lo que por ser muy de noche no me fue posible verificar ayer, noventa y siete muertos, ciento treinta y siete fusiles, muchas bayonetas, cananas, cartucheras, municiones y otros efectos de guerra, y por nuestra parte no tenemos que lamentar ni la más pequeña contusión...” No feren presoners, els mataren a tots els que no aconseguiren escapar-se. Sembla ser que la xifra de morts arribà a ser de cent onze.

Moltes són les històries que van ocórrer durant aquella persecució. Hi hagué grups que aconseguiren arribar a Sant Celoni, altres a Palautordera, a Granollers o a Cànoves ajudats per gent del país com ara en Pere Blanc pastor del Camprodon de la Castanya que va fer de guia a uns fugitius entre les Tortes i la Llavina.

Molts dels que partiren de Vic la tarda del deu de gener moriren, però un bon gruix van arribar a Sant Celoni després de tot el seu periple, foren cent deu els que hi varen ser acollits.

El 1879, cinc anys després del magnicidi, els cossos dels que estaven enterrats al pou de Collformic, els dels cementiris de la Castanya i del Brull, foren traslladats al cementiri de Seva de manera provisional fins que una comissió, designada per les autoritats de Vic, els anaren a buscar.

Els ossos els col·locaren en vuit caixes de zinc i fusta i els traslladaren al Remei de Vic on hi restaren fins l'endemà que els portaren a Sant Domènec on feren un funeral solemne amb orquestra i cantors, i una gran gernació seguí l'acte. En acabat, una gran comitiva formada per familiars, veïns, treballadors, alcaldes, ajuntaments, autoritats,... acompanyaren els morts al cementiri on hi foren enterrats solemnement. El 1889 s'hi va aixecar un panteó que encara existeix.

El 1912 i gràcies a una subscripció popular es va erigir una creu a Collformic, al mateix lloc on es feu l'afusellament, per recordar aquests fets horribles. Els carlins, en alguna ocasió anaren a aterrar el monument de Collformic, no la creu que respectaren sempre, sinó la làpida amb la inscripció.

El dia 1 de febrer de l'any 1874 va sortir publicat al periòdic "El Americano" un petit escrit narrant aquest cruel assassinat

que perpetraren els carlins. L'article el signà Angel de Miranda i diu que és una transcripció de l'explicació que li va fer a París en Joan Prat i Vinyoles del seu propi assassinat.

Joan Prat era sergent de voluntaris de Roda i es trobava a Vic quan van entrar els carlins. És dels que es va poder escapar fins que la colla d'en Vila els encalçà a Santandreu de la Castanya i els afusellà.

Just abans de afusellar-los el capellà els anava confessant. Quan li tocà el torn a en Prat, aquest tenia molt ben amagats dotze duros que no els hi havien trobat, els va donar al capellà perquè els fes arribar als seus familiars, el confessor li recomanà que seria millor donar-els pel sufragi de la seva ànima. De ben segur que no van arribar a la família, si més no en Prat, que va sobreviure a l'assassinat, no ho va explicar.

Començaren les execucions. La primera

parella va ser la dels dos cafeters de Vic, pare i fill, amics d'en Vila i coneguts com els "Onclets". Una segona parella també va caure i la tercera va ser la d'en Joan Prat. Els van fer agenollar i al crit de "foc" van caure tots dos morts a terra.

Quan pugeu a Matagalls i passeu davant la creu, us demano que hi tingueu un record.

En Joan explica que va notar la sang calenta del seu company regalimant per la seva cara i el coll. Ell, estirat, immòbil i amb els ulls clucs, anava sentint les ràfegues de l'afusellament de les altres parelles.

Passaren a revisar i a rematar els que havien sobreviscut. Quan un dels assassins va arribar a ells, va sentir un petit sospir de defalliment del que estava lligat amb en Prat. Li va disparar un tret certer al cap que retronar fort a les orelles del pobre Joan, que estava xop de sang i el deixaren per ben mort.

Després encara varen passar un per un a prendre el pols per si algun havia quedat viu. Segui perquè no hi havia entre els carlistes cap metge, perquè es pensaven que en realitat ja era mort o perquè es feia fosc i tenien certa pressa, no li varen trobar el pols i certificaren la seva defunció al tinent coronel Ramon Vila. Els deslligaren a tots i els deixaren escampats tal com havien caigut fins l'endemà.

Quan els carlins varen haver marxat en Prat va sortir de sota el cos dels seus

companys morts i s'amagà al bosc. Es passà tota la nit caminant pel mig del bosc. L'endemà també se'l passà caminant fins que, esgotat, a mitja tarda arribà a Sant Celoni.

Després de dos dies de descans, de menjar i de petites cures, es traslladà a Barcelona i al cap de pocs dies va aconseguir travessar la frontera i arribar a París.

En Vila de Viladrau, responsable de la matança de Collformic, acabada la guerra perdé la seva hisenda i quedà a la ruïna. Llavors el mas de la Vila passà a mans dels actuals propietaris.

Cada cop que pugeu el Matagalls per Collformic i passeu per davant de la Creu us demano que feu un record a aquestes persones que hi varen morir.

**Xavier Roviró i Alemany
Folgueroles - Estiu 2015**

En Miquel, en una escalada a les Agulles de Travessany.

En Miquel Pérez va començar a fer muntanya amb els escoltes, i més endavant, de jovenet, va apuntar-se a un curs a la U.E.Vic d'escalada i tècnica alpina. Recorda que era un curs amb en Jaume Palau i en Xevi Vila de monitors i que varen fer sortides a Montgrony, a la paret de la presa de Saladeures (on varen fer pràctiques de doble corda) i a la canal del Príncep del Gra de Fajol. En Miquel, està doctorat en Història de l'Art i és professor de la Universitat de Vic en matèries d'art, comunicació audiovisual i tècniques audiovisuals. Li agrada molt la fotografia, el cinema i el video i va ser president de Cineclub Vic durant molts anys. També li agrada l'escalada i la muntanya, i sobretot l'apassiona la història de l'escalada de la comarca i també d'arreu de Catalunya.

Entrevista amb... Miquel Pérez i Mas

Per tant, si ajuntem aquestes dues grans afeccions: l'escalada, la seva història i els audiovisuals, ens dona com a resultat dos documentals realitzats; el primer d'ells va ser "Pirates" i el segon "Pioners", els dos tracten sobre una part de la història de l'escalada a Catalunya, i en els dos casos han estat produïdes per Estimball Films, una productora fundada per ell i en Miquel Vilaplana. "Pioners" es va estrenar al festival de Cinema de Muntanya de Torelló i en va rebre una menció del jurat. D'aquí poc, tindran a punt un tercer curtmetratge que esperen poder-lo presentar aviat.

També és autor de diversos articles d'escalada i va fer la guia d'Osona Vertical juntament amb en Pep Vila. A més a més, va fer l'apartat sobre la història de l'Escalada d'Osona en el llibre del centenari de la U.E.Vic (que va començar als anys 60, i que diu tenir la sort de conèixer de primera mà a gran part dels seus protagonistes, per haver viscut l'escalada d'aquella època, ja que ell va començar a escalar als anys 70).

En Miquel és monitor de l'ECAM en escalada i alpinisme i ha fet diversos cursos per la U.E.Vic . Quan es varen iniciar els estudis de CAFE a la Universitat de Vic, va proposar de fer una assignatura optativa d'esports d'aventura centrada en escalada i barranquisme i va ser-ne el responsable de la part d'escalada durant els primers anys.

El 1978 va formar part de la primera expedició extra-europea de la Unió a Algèria, al massís de l'Ahaggar, on varen obrir fins i tot una via d'escalada.

Va començar escalant a Savassona, Sau i el Sots del Bac, i el seu interès és i ha estat les vies clàssiques, escalant a Montserrat, Montsec, Ports, Montrebei, Pedraforca, Pirineus... i també als Picos de Europa, Alps, Dolomites, Vercors i Verdon.

L'Art també l'ha portat a viatjar per tot Europa i en els darrers anys ha viatjat per Sud-amèrica i Àsia fent-ne grans reportatges fotogràfics. Aquest estiu acaba d'exposar fotografies de l'Índia a la biblioteca Joan Triadú de Vic, en el marc del festival de Cinema Asiàtic fet a la ciutat.

Quants anys fa que ets a la Unió?

No ho sé, molts!

A quina edat vares començar a fer muntanya?

Amb els escoltes, devia tenir 13 o 14 anys

Quins esports practiques i/o has practicat?

Vaig començar fent atletisme. Ja m'agradaven les alçades, perquè feia salt de perxa.

Un lloc bonic on anar a caminar?

Un de ben a prop, la riera de les Gorgues.

El millor racó d'Osona?

Afortunadament n'hi ha molts.

Sobretot al Collsacabra i a la vall de Sau.

De Catalunya?

M'agrada molt el Montsec ... i el Pirineu, per descomptat!

Del món?

No ho sé. El món és molt gran i tot m'agrada. Però et diré un lloc proper i que no em canso d'anar-hi: l'Arieja.

El millor cim, barranc, via...?

L'última via que he fet, però sempre el millor, és la companyia

Tenda o refugi?

Sens dubte, refugi sempre que es pot.

Triar una època de l'any.

Totes tenen coses concretes que les fan agradables. Però si n'he de dir una et diré l'estiu, perquè miro menys el rellotge.

Tens algun objectiu immediat?

Sí, estem acabant de muntar una pel·lícula de muntanya, un altre documental sobre la història de l'escalada a Catalunya. La tercera.

Triar un altre país on viure.

Estic bé aquí, però podria viure a qualsevol altre lloc ... per una temporada.

Què fas un diumenge qualsevol?

Molts diumenges vaig d'excursió, a caminar, a altres ciutats a veure exposicions, museus, ...

3 coses (materials) en una illa deserta.

Si pot ser, un ordinador amb connexió a Internet. Sinó, amb un llibre també faig.

La tele és cultura?

Pot ser-ho i hauria de ser-ho.

Triar un programa de la tele.

Les Notícies

Recomana un llibre.

M'agrada molt Joseph Conrad i les

seves aventures plenes de dilemes ètics. També Thomas Mann. I els russos. Ara estic llegint "En la orilla", el darrer llibre de Rafael Chirbes

Escoltes la radio?

Sí, força, sobretot conduint.

Quina música t'agrada?

Ho escolto tot, de Monteverdi a rock dur.

Quantes hores et connectes a internet al dia?

Gairebé tantes com hores estic a casa. I a la feina, també.

Quin és el millor jugador del Barça?

Leo Messi. Però el que a mi m'agrada més, ja no juga al Barça: En Xavi.

Què et fas per esmorzar?

Pa amb tomàquet amb embotit, suc de taronja i cafè.

La teva beguda preferida?

Aigua, cervesa, vi. No necessàriament per aquest ordre.

Pit o cuixa?

Pit i cuixa.

Què et posa més de mal humor, la son o la gana?

Ni l'una, ni l'altra.

Bany o dutxa?

Sol, dutxa. Però si és acompanyat, bany. Tot i que no ho dic per experiència.

Parxís o escacs?

Escacs. A vegades, guanyo.

Mocadors de roba o de paper?

Abans, de roba. Ara, de paper. Segueixo la mateixa evolució

equivocada que la humanitat.

Planxar o fregar vidres?

Ni una cosa ni l'altra, si me'n puc estar. Però, fregant vidres es pensa menys.

Cada quan t'afaites?

Cada dos dies, si no tinc mandra.

Quantes corbates tens?

Corbata? No sé que és això.

Quins dibuixos animats eren els teus preferits?

Tom i Jerry. Ja tinc una edat.

A quin col·legi vares estudiar?

De bon primer, al Pare Coll, després a Sant Miquel. Al segon m'ho vaig passar bé amb els companys. Al primer, no ho sé, era massa petit.

En què destacaves a l'escola?

Ben bé en res.

Un defecte i una virtut.

Una virtut: massa paciència. I dos defectes: ser lent quan convé ser ràpid, i ràpid quan toca ser lent.

Un Hobby.

Un hobbit? No he llegit *El senyor dels anells*

El teu horòscop?

Balança. Es nota?

Tens canalla?

Tenia dos fills. Ara en tinc un.

Quants anys tens?

Seixanta. Més dels que voldria

La millor decisió que has pres a la teva vida?

Em sembla que no he decidit res d'allò que m'ha anat bé. Per contra, he pres moltes decisions equivocades.

Núria Salomó - Vic

“Els excursionistes fa 100 anys”

Després d'una primavera moguda meteorològicament parlant, amb pluges intenses i persistents que van malbaratar la collita de gra i patates a la plana de Vic, s'inicià un estiu calorós que acabà amb una refrescada general amb neu als cims dels Pirineus a principis de setembre. Així doncs, l'extremada variabilitat climàtica de la Plana de Vic ja era confirmada fa cent anys. També era confirmada la desastrosa gestió de les infraestructures ferroviàries. A la primavera del 1915 uns enginyers de la aleshores “Companyia de Ferrocarrils del Norte” van presentar a Vic un projecte de construcció d'un pont elevat per suprimir el pas a nivell de la carretera de Vic a Gironella (davant les torres Catalunya). Aquest enrenou, acabà mesos després amb una solució provisional amb cunetes i grava que milloraren sensiblement el pas. La cosa no prosperà i no fou fins als any vuitanta que es va tornar a fer un intent de soterrament del pas a nivell que es va avortar un cop iniciades les obres. La solució definitiva, arribà gairebé cent anys després, el 2003, amb la construcció i el semi-soterrament de l'estació de tren de Vic.

L'activitat dels nostres excursionistes a l'estiu del 1915 va ser escassa. Una excursió al Montseny, una altra a Balenyà i una a Saladeures i Vilalleons visitant el Mas Llopart. També es feren dues conferències, una de religiosa tractant la representació de la Santa Missa en els monuments catalans i una de cultural tractant el personatge del Compte Arnau amb peces musicals objecte de llegendes i tradicions pirinenques.

Els relats del butlletí del centre en aquest període són escrupolosament històrics i eclesiàstics però casualment l'excursió al Montseny apareix magníficament relatada en dos episodis de la “Gazeta de Vich” en l'edició dels dijous, dotze i dinou d'agost del 1915.

Aquell set d'agost, tot i que el temps excepcionalment calorós no convidava gens a fer la sortida, cinc membres del Centre Excursionista de Vic marxen amb tren fins a Balenyà on ja els espera la tartana del “Noi Rita” de Viladrau que els porta durant dues hores de trajecte fins a La Barita, on hi arriben a quarts de set de la tarda per iniciar l'excursió a peu cap a Sant Segimon. Tot i ser l'hora tardana, la forta calor persistent

A les 6 del matí surten en direcció a Sant Miquel dels Barretons i arriben al cim del Matagalls en cinc quarts.

els obliga a fer una parada curta al porxo de l'ermita de l'Erola per beure i berenar un xic. Sense encantar-se gaire i veient que el dia comença a declinar, emprenen la pujada per dins del bosc. Cercant una frescor que no troben, arriben amarats de suor a Sant Segimon a quarts de nou del vespre. Mossèn Lluís Parareda ja els espera i entren al menjador on es refresquen i trien el menú del sopar. Entretant, es passa el rosari i s'obren plàcidament amb animada sobretaula. Ja tocadés les onze, els excursionistes es retiren a dormir en confortables llits. Ho aprofiten poc, perquè a quarts de cinc de la matinada ja son altre cop de peu a terra per escoltar missa i visitar tot el santuari que, tot i que està molt ben arreglat, encara es ressent d'una passada decadència. A les sis del matí surten en direcció a Sant Miquel dels Barretons i arriben al cim del Matagalls en cinc quarts on hi troben una creu de fusta instal·lada fa poc mes d'un any a l'espera de què algun dia s'acabi fent realitat la construcció d'una creu de pedra de caràcter monumental. Tot i la calitja estiuenca aconsegueixen veure en la llunyania els cims del Pirineu i la línia del mar. Comencen el descens cap a Coll Formic i s'aturen a esmorzar a la primera font (segurament la font dels Llops), continuant cap a Sant Andreu de la Castanya i arribant a Coll Formic a quarts de deu del matí. El dia s'aixeca de valent i la calor torna, però ells continuen el camí cap a Sant Cristòfol de la Castanya on hi arriben a dos quarts d'una del migdia. Allí són acollits amb tracte de família pel mossèn Manuel Puigneró. Després d'àpat i repòs, el mossèn els mostra el camí cap al poble del Montseny amb uns binocles i passades les tres de la tarda reprenen de nou el camí per un entorn més frescal amb aigua abundant que convida a gaudir. Arriben a Sant Julià del Montseny quan són les sis de la tarda i busquen allotjament en l'únic

hostal del poble. Seguidament es dirigeixen a la rectoria per cercar el mossèn que tot i que en un primer moment manté un tracte distant, acaba sent molt amable i els mostra tot el patrimoni de la parròquia, fins i tot els hi permet fer fotografies i els convida a unes copetes. Ja és vespre quan s'obren a l'hostal fent una llarga sobretaula fins que la son mana anar a dormir. Matiners com sempre s'activen a les quatre de la matinada i tres quarts després ja caminen cap a Sant Esteve de Palautordera aprofitant la frescor matinal. El camí és dolent en un primer moment, però tot seguit, es transforma en excel·lent i és que segons els explicaren, es tracta de la nova carretera en construcció que en pocs anys haurà de travessar el Montseny per Coll Formic per unir el Vallès i La Marina amb la Plana de Vic. Gràcies això, ells fan via i en menys de dues hores ja són a Sant Esteve on arriben a temps d'escoltar mitja missa. Després de veure i tafanejar tota la parròquia fan un bon esmorzar d'excursionista i agafen una tartana fins a Santa Maria de Palautordera on fan una aturada llampec per conèixer l'església parroquial. Tornen a pujar a cavall de la tartana que en mitja hora de trajecte els deixa al peu del ferrocarril que els porta fins a Granollers. A peu, tornen a anar a cercar l'altre tren que els ha de portar fins a Vic. Els nostres cinc excursionistes havien travessat el Montseny en poc menys de dos dies, segur que ara, els "runners" de muntanya ho farien en menys de mig dia, quin canvi! Per contra, desmuntant la teoria de l'evolució, l'enllaç de les xarxes de ferrocarril a la població de Granollers continua sent igual que cent anys enrere.

Lluís Santanach - Vic

CIRCULAR A LA TOSSA D'ALP (2.537 m) per la cara Nord des del refugi de Rebost (1.640 m) (Parc Natural Cadí-Moixeró)

El confortable refugi de Rebost.

Si la imatge clàssica del massís del Pedraforca ofereix l'estampa més majestuosa de tot el conjunt de la Serra del Cadí, el vessant de la serra del Moixeró i el massís de la Tossa no es queden enrere. Es tracta d'un muntanyam fabulós que emergeix sobre l'amagada vall de Gréixer, amb més de mil metres de desnivell. Històricament, la raconada sempre ha suposat una gegantina muralla de roca que fa de frontera natural entre l'alt Berguedà i la baixa Cerdanya. En aquest fantàstic indret, és on ens encaminem aquesta nova sortida col·lectiva.

Per davant tenim una hora i mitja de cotxe, des de Vic fins arribar al coll de Forn, a la carretera que va de Bagà al coll de

Pal, lloc on deixarem els nostres vehicles. Quan arribem al coll de Forn, ens trobem amb una pista que s'acosta al refugi, i que només estan autoritzats a passar-hi cotxes de la gent del refugi, serveis i ramaders. Al bell mig de l'aparcament, veiem el GR-4 /GR-150 que seguirem fins al refugi del Rebost. El camí transcorre per l'obaga del bosc. Podem trobar-hi diversos boixos grèvols amb les seves característiques boletes vermelles, que a l'hivern serveixen d'aliment als petits ocells. En tan sols vint minuts ens plantem al refugi de Rebost (1.640 m). Es tracta d'un refugi gestionat per la Unió Excursionista de Catalunya amb capacitat per a 70 places guardades i 10 sense guardar. És un lloc

ideal per a fer-hi nit i així estalviar-se haver de matinar molt per sortir de Bagà. L'edifici és molt confortable i la parella que el guarden fan que la nostra estada sigui encara més agradable. Gaudim de vistes cap a la serra de Moixeró i el massís del Pedraforca. Aquesta vegada tornem a tenir un sopar digne d'un rei, abundant i exquisit, és un refugi recomanable. Amb la panxa plena pugem a dormir a l'àmplia habitació per recuperar forces per l'excursió de l'endemà.

Al matí ens llevem a trenc d'alba i baixem a esmorzar. El guarda ens dona alguna indicació sobre l'excursió i ja estem preparats per començar a caminar.

Sortim a la pista principal, seguint les marques del sender PR-C 126, el qual seguirem durant bona part de l'itinerari. En deu minuts arribem al Coll de la Gavarra (1.610 m) que és un petit replà al costat de la pista forestal. D'aquí girem sobtadament a la nostra dreta, tot endinsant-nos al bosc. Fem un descens curt però fort. De seguida tornem a sortir a la mateixa pista per la qual caminàvem, d'aquesta manera ens hem estalviat un gran revolt. Anem fent camí per la pista fins que ens tornem a endinsar dins el bosc. Ara ja comencem la pujada en la ruta d'avui. Passem per la casa del Claper, avui en ruïnes a causa d'un fort despreniment de roques, de les gran paret de Roca-sança. La pujada cada vegada és més forta i anem guanyant distància tot fent ziga-zagues. En unes dues hores i mitja, arribem al collet de Deugràcies (1.980 m). Travessem una bretxa de roca per tornar-nos a endinsar en una pineda, que en deu minuts ens aboca al coll de

Jou (2.020 m). És un bon moment per fer una parada a fer un petit descans, menjar alguna cosa, fer alguna foto i, en definitiva, gaudir del bucòlic coll. En aquest punt hem de deixar el PR-C 126, que baixaria per la vall de Fontllebrera fins al poble d'Urús.

Passem per la casa del Claper, avui en ruïnes a causa d'un despreniment de roques.

Nosaltres ara seguim el GR-150 fins al cim de la Tossa. Val a dir que és el mateix camí de la popular travessa "Cavalls del Vent". A només 3 Km de distància tenim les Penyes Altes del Moixeró (2.279 m), que és un altre camí que es pot emprendre des del coll de Jou. Un cop ens hem refet una mica, comencem a enfilarnos pel GR-150. Aviat arribem a la pleta del Llamp (2.170 m) magnífic replà amb excel·lents vistes a tota la vall de Grèixer, i amb l'inconfusible Pedraforca a l'horitzó. Amb ritme constant ens anem acostant al refugi Niu de l'Àliga, que fa una estona que anem veient. I en unes quatre hores ens hi hem plantat. Avui el vent bufa amb ganes i ens esperona a no encantar-nos i acabar de fer el cim de la Tossa que es troba a tocar del refugi. Fem la foto de rigor, no sense algun problema per aguantar la càmera per aconseguir una foto automàtica. Seguidament entrem dins el refugi a fer un mos i a escalfar-nos una mica.

Estem més o menys a la meitat de la ruta, i comencem el retorn cap al refugi de Rebost. Seguim durant uns tres quarts d'hora la carena muntanyosa fins que, de manera gairebé inesperada, el camí

Part del nostre camí, ressegueix la travessa dels Cavalls del Vent.

trenca a la dreta i baixa en forta pendent cap al bosc de pins. Durant la baixada, les marques al camí són de color taronja, i ja més avall, trobem les marques d'una ruta local anomenada del Trencapinyes, que coincideix amb la nostra ruta. I ara sí que en gairebé sis hores, arribem al refugi del Rebost on donarem per acabada l'excursió d'avui.

Després només ens caldrà refer el camí del refugi fins al coll del Forn on tenim els vehicles. Ha estat una excursió molt bonica que combina boscos abruptes amb muntanya de carenes pelades i suaus. Les vistes són esplèndides durant la major part de la ruta. Hem gaudit d'una bona sortida plena de companyerisme i bons moments. Tot tornant cap a Vic en cotxe, ja barrinem il·lusionats amb la propera.

Per a saber-ne més:

En el tram que hem recorregut del PR C -126, molts anys enrere hi havia hagut un hostel que donava aixopluc a caminants i traginers que travessaven de Bagà cap a la Cerdanya. S'anomenava l'Hostal del Cremat, i avui en coneixerem la llegenda que hi ha al seu entorn: Fa molt de temps corrien rumors que al peu del camí ral que portava a coll de Jou hi havia aquest hostel que acollia als traginers i caminants, que tornaven o anaven a la Cerdanya. Quan aquests dormien, els amos els prenien els seus paquets, de tal manera que no els trobaven mai més, de tan bé com els feien desaparèixer. Però no sols desapareixien

les mercaderies, sinó sembla que també els seus propietaris. La qüestió és que a aquella gent se'ls veia gastant molt. Aviat, es va estendre el rumor per tots els voltants que qui peu posava en aquell hostel no en sortia ni viu, ni mort, ja que els robaven i després els llençaven al foc o bé en feien botifarres. Quan es va saber tot això diuen que gent de Bagà i de Gisclareny van cremar l'hostal. D'aquí el seu nom. Hi ha qui explica que una vegada, mentre cuinaven el porc senglar, l'hostal es va cremar i d'aquí el seu nom, que mai havia desaparegut ningú i que tot això eren falòrnies. Fets reals o imaginari popular? Potser mai ho sabrem.

Punts forts de la sortida:

- *Estada al refugi del Rebost. Antiga casa de pagès reconstruïda i reconvertida en refugi el 1.955. Balconada important envers el massís del Pedraforca. En l'època de zel es pot escoltar la brama del cérvol. Els guardes del refugi el fan molt acollidor.*
- *Faig monumental situat en el punt en què comença la pujada tot seguint el PR-C 126.*
- *Les parets de roca calcària de Rocasança.*
- *El coll de Jou, cruïlla de diversos camins i muntanyes de la vall de Grèixer.* — — — —

Dates de realització:

22-23 de novembre de 2014

Cartografia:

Moixeró-La Tosa 1:25.000 Ed. Alpina, o Cerdanya 1:50.000 Ed.

Alpina

Desnivell i horaris:

Dissabte 20-30 minuts fins al refugi. Diu-
menge: +1200m/-

1200m. Horari aproximat: unes 6-7 hores.

Uns 16 km en total.

CIRCULAR AMB RAQUETES AL PIC DE L'ORRI (2.439 m)

**(Des del refugi de Comes de Rubió) Parc Natural de
l'Alt Pirineu.**

La ruta que us proposem en aquesta ocasió, ens permet descobrir la desconeguda Vall de Siarb. És un interessant itinerari pel massís de l'Orri en el que pujarem fins a la seva cota més alta, la Torreta de l'Orri, també anomenada pic de l'Orri de 2.439 m. És una muntanya

afable, de formes arrodonides, envoltada d'extenses àrees de pi negre i avet, completament aïllada i situada una mica més al sud que la resta de grans muntanyes del Pallars Sobirà. Just al cim hi ha dues grans antenes de telecomunicacions que són visibles des de molts punts del Pirineu,

però és un extraordinari mirador de la serralada pirinenca, fet que li atorga que valgui molt la pena visitar-ho. En un dia net, es pot veure des de la Pica d'Estats fins a Montserrat.

El dissabte al migdia ens trobem al punt habitual de trobada per dirigir-nos cap al petit poble de Rubió, punt d'inici de la primera etapa de la sortida i el poble habitat més alt del Pirineu. En unes tres hores ens plantem al petit poblet. Deixem el cotxe al mateix poble i comencem la ruta, que ens ha de dur al refugi de Comes de Rubió. Comencem a caminar per la pista que comença enfilant-se des de la part més baixa del poble, i que el rodeja per la dreta. La pista va guanyant altura i ens crida l'atenció el color vermellós que tenen totes les pedres i roques de la zona. La pista va pujant còmodament tot endinsant-se a la vall del barranc de les Comes de Rubió. La pista està coberta per la neu, però la majoria decidim no posar-nos les raquetes, ja que la neu és dura i es pot caminar còmodament. A mesura que avancem, el bosc va guanyant protagonisme. Hem caminat durant mitja hora i trobem un creuament de pistes. A la dreta hi ha un petit pont de pedra, des d'on marxa la pista que va al port del Cantó. Nosaltres seguim recte, i al cap de pocs minuts, veiem una construcció que, en certs moments, podria servir d'aixopluc. La pujada és progressiva i continuada. Finalment arribem a una gran planícia que precedeix el refugi. Ha passat ja una hora i mitja des que hem començat a caminar, i ja hem arribat al refugi, pràcticament de fosc. Es tracta d'un refugi de 50 places, amb una façana

blanca i vermella, i ubicat al bell mig del que antigament era el circ glacial de les Comes de Rubió. Aquí ja podem veure el camí pel qual començarem a caminar demà, tot i que des d'aquí no es veu el cim de la Torreta de l'Orri. Ara només ens queda instal·lar-nos al refugi. El sopar és abundant i energètic.

Al matí ens llevem ben d'hora per poder aprofitar el dia i sortir amb les primeres llums. La previsió no és pas de dia radiant, però el nostre optimisme no se'n ressenteix. Agafem forces amb un bon esmorzar i cap a calçar-nos les raquetes. Comencem la marxa tot seguint la mateixa pista per la qual vam venir el dissabte, de seguida trobem un encreuament on girem a la dreta per agafar una pista força ampla. Creuem el rierol per un pont i ens endinsem al bosc. En aquesta part de la ruta anem trobant marques als arbres de color groc. En vint minuts arribem al coll de Rubió. Ens parem a gaudir de la perspectiva de les muntanyes que envolten el circ de les Comes de Rubió: Roca del Músic, Roca Senyada i el nostre objectiu de la sortida, el qual ens mostra tot el recorregut que ens espera fins a coronar-lo. Ara ens desviem cap a l'esquerra i anem pujant per prats cada vegada més oberts. A partir d'aquest punt anem veient tot el lloc que ens portarà al cim, el Serrat de la Coma del Forn. Els núvols amenaçadors acaben per descarregar una mica en forma de neu i boira. Tot i això nosaltres anem seguint el camí sense cap complicació. Tan bon punt ens apropem a la Torreta de l'Orri, passem pel costat de les pistes d'esquí de l'estació de Port-Ainé. Finalment assolim el cim coronat

La boira des del cim de la Torreta de l'Orri, no ens va permetre gaudir del paisatge.

per les antenes de telecomunicacions, després d'unes tres hores de caminar des del refugi. Ara és moment de gaudir del lloc, tot i que la boira ens priva d'albirar el principal atractiu de la ruta: les vistes sobre la Pica d'Estats, Monteixo, etc.. Aprofitem per fer les fotos del grup i ràpidament empenem la marxa de tornada, ja que la sensació de fred és força accentuada degut al vent.

Baixem del cim desfent una part del camí de pujada pel Serrat de la Coma del Forn. En uns deu minuts arribem a un collet on ens desviem lleugerament cap a la dreta per agafar l'aresta de lo Feixar, un llom que baixa fins als 1.900 m a la vall de les Comes de Rubió, a l'alçada del refugi. Poc a poc la carena ens va portant a l'interior del bosc, amb neu a l'alçada del genoll i on comença una batalla campal de boles de neu on ningú es salva. Un cop sortim del bosc un xic xops i ben enriolats, arribem altra vegada al refugi on ens agafa l'hora de dinar. Aprofitem per menjar ja que durant l'excursió no hem tingut ocasió degut al temps que feia. Seguidament retornem a desfer el camí fet el dia anterior fins als cotxes.

Després de cinc hores i quart aproxima-

dament caminant, ens trobem de nou a l'inici de la ruta i tornem cap a Vic. Ha estat una excursió bonica, entretinguda, divertida on hem gaudit d'un grup fantàstic. El temps no ens ha deixat tenir les vistes desitjades però ja se sap com és la muntanya.

Per a saber-ne més:

Tota la zona del massís de l'Orri, és un lloc on s'observen les quatre espècies de voltors del continent europeu: el Trencalòs, l'Aufrany, el Voltor negre i el Voltor comú.

Punts forts de la sortida:

- Les vistes que hi ha en un dia clar dalt de la Torreta de l'Orri.

- Caminar per un dels boscos subalpins de pi negre més destacats del Pallars Sobirà.

- L'estada al refugi de les Comes de Rubió.

Dates de realització: 14 i 15 de febrer de 2015.

Cartografia: Mapa topogràfic de Catalunya, Sort, Parc Natural de l'Alt Pirineu sud 1:25.000. ICC.

Desnivell i horaris: Dissabte: 1:40 h des de Rubió fins al refugi de Comes de Rubió. Uns 250 m de desnivell positiu aprox.

Diumenge: 2:20 h des del refugi fins al cim del pic de l'Orri, 1:25 h des del pic fins al refugi i 1:20 h des del refugi fins al poble de Rubió. Uns 600 m de desnivell. Distància total 18 km aproximadament.

Marta Gallach i Xavier Tarradas_Vic

AQUÍ, ARA I AHIR

EL CASTELL ENIGMÀTIC

Per pura casualitat, em va caure a les mans una publicació del Col·legi Sant Miquel de Vic, corresponent a un magnífic treball de recerca realitzat per l'alumna Cristina Alemany en el qual mostra una excel·lent recopilació de fotografies antigues realitzades pel Sr. Josep Ylla Cassany (1885 – 1955).

Aquest personatge, que va néixer en el si d'una família de constructors, va treballar en el negoci familiar dirigint diferents obres civils a la ciutat, a més de ser un gran aficionat a la fotografia, l'arqueologia i en el vessant més esportiu, al ciclisme i a l'excursionisme. També va ser durant molts anys, un membre actiu del cos de bombers de la ciutat. En aquesta fotografia del llibre, l'autora del treball

escriu: *Membres del Centre Excursionista de Vic, al qual en Josep Ylla pertanyia, juntament amb altres personatges i un capellà amb barret de teula, inspeccionant un tros de muralla d'algun castell d'interès arquitectònic.*

Contemplant, una i altra vegada el misteriós castell, vaig veure que coincidia ni més ni menys, que amb un dels murs del jaciment arqueològic de L'Esquerda de Roda de Ter.

No hi ha constància de la data de la fotografia. Potser estarem de sort, i algun dia l'apartat dels "100 anys d'excursionisme", ens descobrirà el dia que aquests intrèpids vigatans van realitzar aquesta sortida.

Joan Conill – Vic

LA FOTO

ANDORRA, ON ÉS?

Dia 4 d'agost de 2015. Matí: 08:25 h.
C-17 en direcció Ripoll. Sortida nº 72 a Les Masies de Voltregà.

Avui, potser la foto no serà la protagonista, però no em puc estar de relatar aquesta curiosa anècdota que em vaig trobar dies enrere. Anant d'excursió cap a Vidrà, ens adonem que tenim una punxada en una de les rodes del darrere del cotxe. Per tal de canviar-la amb més tranquil·litat i sense el perill del trànsit, prenem la rampa d'una de les sortides de Les Masies de Voltregà i aparquem en un dels laterals del giratori.

Mentre efectuem l'operació, arriba un Citroen Xsara, conduït per una dona d'uns quaranta anys, amb una senyora gran al seient de l'acompanyant i un nen petit en una cadireta al darrere.

Quan baixa del cotxe, mantenim la següent conversació:

Conductora: Hola, bon dia, si us plau, per anar a Andorra?

Jo: Bon dia .Com? Andorra? Bé.....diguem que aneu en la direcció correcta, però encara us falta una bona estona.

C: És que el GPS m'ha fet sortir en aquesta sortida i no veig cap indicador enlloc.

J: Ja, però és que d'aquí a Andorra, hi deuen haver encara uns 150 km i és lògic que no hi hagi indicadors.

C: Però, és correcta aquesta sortida que m'ha indicat el GPS del cotxe?

J: No, no. Hauríeu d'entrar de nou a la C-17 i seguir amunt en direcció a Ripoll - (li assenyalo el cartell que hi ha en el giratori)

C: I passat Ripoll, ja ve Andorra?

J: Ui no, heu de passar Ripoll, Campdevànol, Ribes de Freser, pujar la collada de Toses, baixar a la Cerdanya per Puigcerdà o La Molina i un cop a baix, ja trobareu indicadors de la Seu d'Urgell i d'Andorra.

C: Però, pel què em dieu, sembla molt lluny!

J: Si, si, és clar, ja us ho he dit. Des d'aquí, encara us falten ben bé uns 150 km.

C: I per aquesta sortida que m'ha indicat el GPS, no hi puc anar també?- (insisteix)

J: No, no. Per aquí aniríeu a Sant Hipòlit de Voltregà, a Les Masies, a Sant Boi de Lluçanès, però a Andorra, no. – I afegeixo – D'on sou?

C: De Granollers, i hem sortit a les 7 del matí. (són 3/4 de nou)

J: Doncs si voleu arribar a Andorra, haureu de continuar. Si porteu algun mapa de carreteres, us assenyalaria la ruta.

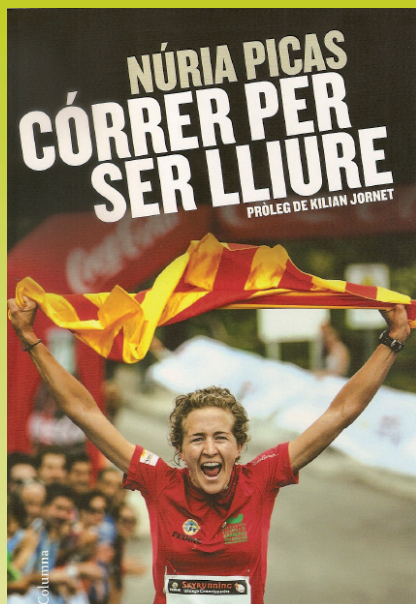
C: No en porto cap, només el GPS, doncs... haurem d'anar tirant. Gràcies per les indicacions.

J: De res. Que us vagi bé. Bon viatge.

Després de veure marxar al cotxe, em queda la sensació d'haver mantingut una conversa de besucs. No comprenc, independentment del que li hagués indicat el GPS, com es pot anar pel món sense un mínim d'informació d'on he d'anar o sense haver-ho consultat prèviament. Potser si que Andorra, queda un xic lluny del Vallès, però em costa entendre que una persona d'aquesta edat, no tingui idea de si està a prop de Ripoll, de Puigcerdà, de la Seu d'Urgell o de Les Masies de Voltregà.

Ja ho veieu, avui dia, només cal ficar-se al cotxe, engegar un aparell que ho sap tot i deixar-se portar. Durant tot el dia, em vaig estar preguntant si deuria haver arribat o no al seu destí. Per si de cas, podríem suggerir a l'Ajuntament de Les Masies que hi posi un indicador.

Cap de Redacció

SI POTS SOMIAR-HO, POTS FER-HO!

CÓRRER PER SER LLIURE. Núria Picas. Ed Columna.

En aquest llibre, la Núria Picas ens parla de la passió que sent per la muntanya i del conjunt d'experiències que han precedit la seva brillant carrera de corredora de fons.

Amb una infantesa marcada pel contacte amb la muntanya, la Núria ampliarà la seva dedicació amb sortides d'espeleologia i s'inclinarà per l'escalada. En

una sortida a Montserrat patirà una fractura al peu esquerre que marcarà el curs de la seva opció per les curses de muntanya. Coneixerem el seu pas per la Unitat d'Intervenció en Muntanya dels Mossos i la seva entrada en el cos dels bombers professionals.

Assistirem a la descripció detallada i emocionant de la seva estrena com a ultrafondista a la cursa dels Cavalls del Vent del 2011, on la Núria, amb la seva tenacitat i bona preparació, aconseguirà un lloc al podi, al costat de la Nerea Martínez i l'Emma Roca. Per ella tot allò que es pot somiar és un objectiu assumible, i amb constància i voluntat de superació es pot arribar molt lluny. Així, la seva carrera esportiva anirà ascendint fins a convertir-se en la campiona indiscutible de la Ultra Trail World Tour, on figuren les deu carreres de muntanya de llarga distància més prestigioses dels cinc continents. Rècord aconseguit l'any 2014.

Un llibre on córrer, escalar o fer muntanya són per la Núria sinònims d'esforç, de lluita i de conquestes. Des de les petites disputes per la vida quotidiana, amb els seus desafiaments en el terreny sentimental i personal, fins als reptes més ambiciosos en el camp esportiu i competitiu. Un llibre que podem dir que és el de la "Cursa de la seva vida".

Jordi Anglada_Llibreria Anglada_Vic

ORIENTACIÓ

Cursa del circuit O'Pyrene a Euskadi

Res millor per donar la benvinguda a l'estiu que un petit viatge fins a Euskadi per córrer una de les curses més verdes del calendari... frescor i verdor en majúscules!

Com sempre aquests caps de setmana d'orientació s'aprofiten al màxim, i res millor que córrer en tres curses per treure-hi tot el suc... i a més a més per a tots els gustos... esprint, mitja distància... i llarga distància! Les proves es van disputar el passat 21 de juny a la bonica població d'Aia (Guipúscoa). L'esprint entre els seus carrerons i la mitja i la llarga en el Parc Natural de Pagoeta, tot un relax pels ulls i la ment... fins que va començar la cursa!

Cinc corredors/es van participar en algunes de les curses del cap de setmana i van ser les noies les qui van treure més profit dels podis:

Mitja distància: D-35

2a. Adela Illamola.

3a. Virgínia Güell.

H-35

8è. Jordi Arumí

14è. Juli Serrat

20 è. Carles Salvador.

Llarga distància: D-35

2a. Adela Illamola

4a. Virgínia Güell

H-35

Juli Serrat

Jordi Arumí

Carles Salvador.

En el global de les curses :

D-35

3a. Adela Illamola

III Cursa d'Orientació de La Guixa

Després de dos caps de setmana de competició a la Copa Catalana d'Orientació, que bé que va una cursa popular com a relax!

Amb aquesta ja són tres edicions d'aquesta cursa que, de mica en mica, es va fent un forat al calendari. El passat 10 de juliol, fins a 125 orientadors/es de tots els nivells i condicions es van donar cita per desafiar unes temperatures excepcionals (malgrat estar a les portes de la canícula estival).

Hi van haver quatre circuits C1(exclusiu per a federats), C2 (per a federats i iniciació adults), C3 (recomanat per a nens/es entre 8 i 14 anys) i C4 (El Correxic, per a nens i nenes fins a 8 anys).

Tots ells (menys el Correxic) van córrer amb un mapa molt acurat a escala 1/10000, que permetia gaudir de l'orientació malgrat la majoritària presència de camps de conreu i gràcies, sobretot, a l'habilitat del traçador per donar molt de joc a l'elecció de l'itinerari i per deixar jugar amb les peculiaritats del terreny. En general tots els circuits eren força ràpids i mitjanament tècnics.

Evidentment la calor va fer que fossin tots físicament molt exigents.

Es van donar premis als guanyadors absoluts dels circuits C1, C2 i C3, i els tres podis van estar formats per:

C1.- 1r. Tommi Tölkö (Badalona Orientació), 2n. Francesc Ferrer (Aligots), 3r. Erik Kalman (Tabani Espartacus)

C2.- 1r. Sergi Oliveras (Aligots), 2n. Jordi Arumí (UE Vic), 3r. J. Oriol Martí (Badalona Orientació)

C3.- 1a. Tamara Kalman (Hon mom Hegyvidék), 2n. Oleguer Comerma (UE Vic), 3r. Bernat Selva (No Club)

CURSES DE MUNTANYA

Cronoescalada solidària a la Creu de Gurb

El divendres 12 de Juny a dos quarts de nou del vespre, es va donar la sortida al primer corredor dels 69 valents que es van presentar a la fita del Bosc Encantat, al peu de Sant Andreu de Gurb, per pujar a la Creu, en un acte totalment solidari per combatre el càncer. Amb una temperatura i unes condicions meteorològiques molt millors del que es preveia, la cursa més familiar de les tres edicions que s'han fet fins ara, hi van participar corredors de totes les edats, entre els quals, molts joves, va ser un èxit, tant pel recorregut com per l'organització, i es va portar a terme sense cap mena d'incident. Amb un traçat que seguia el PR de Gurb i respectava en tot moment l'entorn del Castell, va ser una cursa molt ràpida. Els tres primers classificats masculins van ser l'Andreu Moreno, en Dani Parés i en Guillem Camprubí. En dones, la Isabel Castany, l'Erola Bisquert i l'Ona Castellsagué.

Des de l'organització volem donar les gràcies a tots els qui hi van participar i col·laborar desinteressadament, així com a les empreses Grup Bon Preu, Base Esports Estel, Artyplan, Coca del Mossèn de Folguerolles i El Xocolater de Taradell i també a la Unió Excursionista de Vic per la seva ajuda en el desenvolupament d'aquest esdeveniment,

que pretenia recollir diners per a la participació de l'equip Lluna Plena U.E.Vic a l'Onco-trail 2015.

Dos nous podis de les nostres corredores

Un cap de setmana més, les curses han envaït el territori. El dissabte 13 de juny l'Erola Bisquert va competir a la prova de 17 kms de la VCUF a la Cerdanya. Una cursa molt ràpida i amb força asfalt. L'Erola va ser la 3a dona en creuar la línia de meta a Puigcerdà. L'endemà, un bon grup de corredors de l'entitat es van aplegar, com ja comença a ser tradició, a la Platja de Llafranc per fer la Pujada al Far de Sant Sebastià. Una cursa de 10,4 km, rapidíssima, més per atletes que per corredors de muntanya. En aquesta cursa cal destacar la victòria de l'Anna Comet, que amb aquesta ja en suma 5 de consecutives.

Bona participació a la I Pierra Menta d'esté

Un bon grup de corredors de la Unió Excursionista de Vic van participar a la primera edició de la Pierra Menta d'estiu. La prova va tenir lloc els dies 3, 4 i 5 de juliol a Arêches. Es tracta de la primera edició i ha compartit la filosofia de la Pierra Menta d'hivern que ja ha arribat a la 30ª edició, una mítica cursa per parelles.

Han estat 3 etapes dures d'alta muntanya, tècniques i precioses, on es combinen crestes i arestes, amb cims emblemàtics com la Grande Journée, el Grand Mont, entre d'altres.

Els corredors de l'Entitat van poder finalitzar la prova i varen quedar meravellats i molt contents. Cal destacar la 29a posició de l'equip format per en Marc Pujol i l'Ernest Dam i la 31a de l'Òscar Casas i en Ferran Roqué.

2a posició d'Anna Comet a la 2ª Copa del Món

L'Anna ha confirmat el seu gran estat de forma a la prova que es va disputar aquest divendres 26 de juny a Chamonix, la "Meca" de les curses de muntanya. La prova de 80 km del Marathon du Mont Blanc era la segona parada de la Copa del Món 2015 de llarga distància. Una cursa molt dura i tècnica amb un desnivell positiu de 6.000 metres. Des de la primera pujada, l'Anna va encapçalar la

cursa, sempre amb pocs minuts d'avanatge per davant de les seves perseguidores, una corredora americana, Hillary Allen (The North Face) i una de nepalí, Mira Rai (Salomon). En algun moment va aconseguir fins a un marge de 8', però a partir del km 50 va començar a patir molts problemes intestinals que la van obligar a baixar el ritme i al km 65, a 15 km de meta, la corredora nepalí de l'equip Salomon la va passar i va ser la primera en creuar la meta per davant de l'Anna i de l'americana Hillary.

Anna Comet 5a d'Europa de llarga distància

El diumenge 12 de juliol va tenir lloc el Campionat d'Europa de llarga distància a Val d'Isère (Ice Trail Tarantaise), a la zona dels Alps francesos. Una prova de 65 km amb un desnivell positiu de 5.000 i un total de 10.000 metres acumulats, que té com a peculiaritat que és la cursa europea que es corre a més alçada quan passa per la Grande Motte, un cim de 3.760 metres. L'Anna va ser una de les tres integrants de la Selecció Espanyola de Curses per Muntanya que va participar en aquest Campionat Continental que va aplegar als millors especialistes, entre els quals s'hi va consolidant en aconseguir aquesta 5a posició que, a part de confirmar el seu bon estat de forma, la deixa en molt bona situació per a lluitar pel podi a la general del circuit de la Copa del Món. Ara mateix, amb una prova de més, va líder de la general. "Ha estat una cursa complicada, des del primer km he notat que les cames no anaven com calia i que no estava recuperada de la darrera prova a Chamonix de fa només dues setmanes i he tingut una caiguda forta", explicava l'Anna.

IXa edició de la clàssica Olla de Núria Dynafit.

El cap de setmana 18 i 19 de juliol, 950

corredors es van citar a la Vall de Núria per celebrar la IXa edició de la clàssica Olla de Núria Dynafit.

El dissabte es va donar el tret de sortida a aquest cap de setmana marcat a l'agenda de curses de muntanya que es va iniciar amb una presentació de Dynafit i del seu equip que va comptar amb l'assistència de "Marc Pinsach, Oriol Cardona, Javi Martín, Maria Beringues, Erola Bisquert", seguit del briefing de la cursa i parlament dels directors de la cursa.

Seguidament es va continuar amb la "party pasta" on es reunien corredors, organitzadors, sponsors i familiars.

El diumenge a les 9 del matí es citaven a la línia de sortida 750 corredors entre ells Toti Bes, Josep Vinyes, Nil Cardona, Antonio Alcaide i Marc Pinsach. Aquests dos atletes de Dynafit, es van disputar la primera posició. A la mateixa hora es donava el tret de sortida a l'Olla Júnior que va transcórrer resseguint la primera part de l'Olla gran. La victòria d'aquesta prova se la va adjudicar Jan Margarit, i cal destacar que va arribar al Puigmal amb el mateix temps que els participants de l'Olla.

A les 09:30 es va donar la sortida a les diferents proves de l'Olleta que enguany formaven part de la lliga de curses de muntanya infantils.

A les 11:21 va arribar en Marc Pinsach amb un temps de 2:20:24 hores seguit de Antonio Alcaide (2:20:42). Amb aquesta victòria

Marc es va proclamar tetracampió de la prova. La primera classificada en categoria femenina va ser la Marta Garcia (2:54:48) seguida de la gironina Tina Bes (2:56:25). Va completar el podi Marta Riba amb un temps 3:04:32.

L'equip directiu va quedar molt satisfet amb l'èxit de la cursa que de nou va ser una festa amb un ambient molt familiar.

Novetats per la Xa edició de l'Olla de Núria-Dynafit

El dissabte 18 de juliol una cinquantena d'atletes es van reunir a l'auditori Vall de Núria on va tenir lloc l'acte de benvinguda de la cursa, la presentació de l'equip Dynafit i el briefing, en el qual es van presentar les novetats per la Xa edició de la cursa del 2016. Es van desvetllar les dates de propera edició que es celebrarà el dissabte 9 i diumenge 10 de juliol 2016. En van destacar també les següents novetats:

- Circuit invers
- Olla Vertical. Una nova modalitat d'aquesta gran festa que és l'Olla de Núria-Dynafit. La prova que es celebrarà el dissabte 9 de juliol al matí i tindrà un desnivell de més de 1500m en aproximadament 4 km de recorregut. La prova tindrà com a punt de sortida la central Daió (1.184m) i finalitzarà al cim del Torreneules (2.713m).

Anna Comet guanya a Salardú

El dissabte 8 d'agost va tenir lloc l'UT Vall d'Aran, on dos membres de la Unió Excursionista de Vic van participar a la prova de 18 km. Una prova molt ràpida, poc tècnica on la pluja i la boira varen ser les protagonistes. Cal destacar la 1a posició en categoria femenina de l'Anna Comet que va ser la 11a absoluta en creuar meta i la 17a posició d'en Marc Pujol.

Sis esportistes espanyols participaran en l'ISF Youth Test Event 2015

La prova servirà d'assaig organitzatiu per al primer Campionat del Món Juvenil de Skyrunning que se celebrarà el 2016. La International Skyrunning Federation (ISF) té a l'horitzó del 2016 l'organització i la celebració del primer Campionat del Món Juvenil de Skyrunning i, per aquest motiu, organitza aquest 2015, del 31 juliol al 2 d'agost, la prova que serà el test organitzatiu per a la disputa del mundial juvenil en el 2016, l'ISF Youth Test Event 2015.

La FEDME ha previst un equip de sis corredors espanyols júnior, tres a la categoria masculina i tres en la femenina, acompanyats d'un equip tècnic que inclou un massatgista. Antonio Alcalde (FMM), Fátima de Diego (FMM), Jan Margarit (FEEC), Marc Traserra (FEEC), Maria Samsó (FEEC) i, la corredora de la Unió Excursionista de Vic, Erola Bisquert (FEEC) han estat seleccionats pels resultats esportius obtinguts en l'any 2015.

Aquesta prova respon a la confluència d'interessos per part de la federació italiana de Skyrunning, la pròpia federació internacional, que ha liderat aquest procés, conjuntament amb les federacions nacionals com la FEDME, que sempre han donat suport i perseguit la incorporació de les categories juvenils

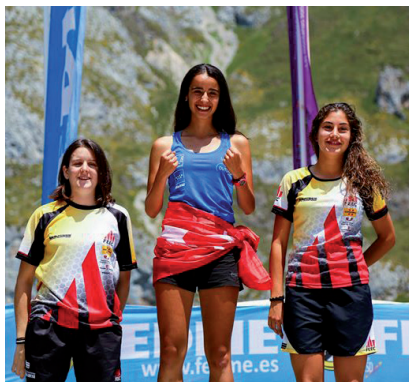
en el rang oficial internacional. L'organitzador local i la federació italiana han previst un paquet d'ajudes en el transport, allotjament i manutenció per a les federacions participants i així estimular una alta participació i posar a prova l'organització.

l'ISF Youth Test Event es realitzarà al Gran Sasso d'Itàlia, en la població italiana de L'Aquila situada al centre dels Apenins. El Test tindrà dues proves per als joves, un quilòmetre vertical de 3,5 quilòmetres de recorregut i amb arribada en els 2.000 metres d'altura i una mitja marató amb 1.100 metres de desnivell positiu acumulat i amb una cota màxima de 2.533 metres, les dues proves estaran separades per un dia de descans.

(Autor de la notícia: FEDME)

Erola Bisquert 2a júnior a Itàlia

El primer cap de setmana d'agost es va disputar el ISF Youth test Event, una simulació del que volen que l'any que ve sigui el primer Campionat del Món per a joves. Un petit nombre d'equips van participar tant a la cursa llarga com al km vertical a la zona del Gran Sasso. L'Erola va formar part de l'equip espanyol seleccionat per a l'ocasió. Cal destacar la 2a posició en les dues proves.

ALPINISME

En Ferran assoleix el Gasherbrum I

El passat 24 de juliol, en Ferran Latorre va coronar el seu 11è 8.000, el Gasherbrum I (8.069m), després de l'atac més dur que fins ara havia realitzat en un cim d'aquestes característiques.

En Ferran i la resta de companys de l'expedició van sortir del Camp Base en direcció al C2, aprofitant la finestra de bon temps prevista pel dijous i divendres de la setmana prevista per l'atac. Malgrat aquest punt de bon temps, la meteo no seguia sent gens clara, i els únics que van sortir del CB cap al cim van ser Ferran, l'alpinista francès Yannick Graziani, Tom Seidensticker i Sadiq. Ja en el C2 el temps va continuar amb nevades i força vent, decidint esperar un dia més per veure si la neu s'estabilitzava i arribava el desitjat bon temps. Finalment el dijous a la matinada van sortir cap al C3, obrint traça altre cop sota una copiosa nevada per arribar al darrer camp ja amb el sol donant-los la benvinguda. Per fi tenien senyals de que l'atac podria realitzar-se.

El divendres a les 0:30h Ferran, Yannick i Tom, Sadiq es va quedar al C3, van començar a obrir traça cap al cim. El flanqueig de la piràmide que va des dels 7.500 fins als 7.900 va deixar a Ferran al capdavant exhaust. L'avanç cap al cim va ser molt lent i finalment a les 16:00 h varen fer el cim amb Yannick pel davant, després de més de 15 hores d'atac.

La baixada, va resultar ser tant o més dura que la pujada. Ja de nit varen arribar al peu de la piràmide, a 7.500m, després d'anar rapelant de cent en cent metres. Van caure

totalment esgotats a les tendes del C3 després de 23h non-stop.

La baixada al CB la varen realitzar passant una nit al C1 després d'anar recollint tot el material dels camp superiors.

Una aventura que fins fa pocs dies Ferran i companyia encara estaven paint. Esperem que aviat puguem sentir les reflexions del Ferran en primera persona de l'atac a un cim complicat, on ens tornava a ressaltar el caràcter inhumà de tot plegat.

SENDERS

Excursió pel Camí Oliba

El proper dia 25 d'Octubre la Secció de Senders de la Unió Excursionista de Vic, amb col·laboració amb Osona Turisme i l'Associació Rutes del Romànic, portarà a terme una sortida oberta a tothom, que seguirà el PR C-40 de Vic a Sant Pere de Casserres.

A l'alçada de Tavèrnoles hi haurà un petit refrigeri pels participants i a l'arribada al monestir està prevista una visita guiada al mateix, així com un servei d'autobusos per a la tornada a Vic.

El punt de trobada serà a les 7 del matí a la Plaça del Bisbe Oliba (davant Museu) i a les 7:30 h, l'inici de la caminada.

Les inscripcions es podran fer a la web d'Osona Turisme: www.osonaturisme.cat/ reserves o a la Oficina de Turisme de Vic (Plaça del Pes).

Amb aquesta sortida, es vol potenciar un tram del Camí Oliba, el GR 151, que uneix els grans monestirs catalans, que en aquesta zona, manté un tram comú amb el petit recorregut.

AGENDA

setembre-desembre 2015

CULTURA/ENTITAT

8 de novembre	Caminada Popular Matagalls-Vic
25 de desembre	Foc de Nadal
19 de desembre	Pujada del Pessebre a la Creu de Gurb
19 de desembre	Sopar del Muntanyenc
Desembre	Aplec de Montdois

ESCALADA

14 de setembre	Obertura rocòdrom Joan Colet
----------------	------------------------------

ORIENTACIÓ

4 d'octubre	Campionat de Catalunya d'Orientació
14 de novembre	Cursa d'Orientació de la Fira de la Muntanya de Vic

CURSES DE MUNTANYA

10 de setembre	VII Cursa de Muntanya de Vic (2a Revetlla de la Diada)
----------------	--

SAM

Un cop al mes	Sortida Col·lectiva (estigueu atents a la web)
---------------	--

ACTIVITATS PELS JOVES

A mitjans de setembre i durant tot el curs escolar Extraescolars d'escalada i esports de muntanya

FIRES

6 a 8 de novembre	Fira de la Muntanya i del Llibre
-------------------	----------------------------------

FORMACIÓ

Octubre	Curs d'excursionisme bàsic
Novembre	Curs d'Orientació GPS i Mapes Digitals
Novembre	Curs monogràfic d'autorescat en roca

SENDERS

25 d'octubre	Caminada PR C-40 Vic – Sant Pere de Casserres (en col·laboració amb Osona Turisme)
--------------	--

+ INFORMACIÓ
93 885 51 20 www.unioexcursionistavic.org
Saps que...

Recordeu d'avisar-nos , en cas de no voler continuar rebent el Butlletí com fins ara (format revista en paper) i desitjar-lo veure en format PDF en color.

